

Καμία απάθεια στην υποτιμηση των ζώων μας

Βιώνουμε μία περίοδο, όπου η κοινωνία έρχεται αντιμέτωπη με μία ιστορική κρίση του καπιταλισμού και τις βίαιες αλλαγές που αυτή επιβάλλει. Οι αλλαγές αυτές έχουν σαν στόχο την διάσωση του σάπιου αυτού συστήματος προωθώντας τα συμφέροντα της τάξης των αφεντικών, εντείνοντας την εκμετάλλευση του κόσμου της εργασίας. Το κράτος, όπως πάντα, σε περιόδους όπου ο ταξικός πόλεμος οξύνεται, έρχεται ως ρυθμιστής της οικονομίας και εγγυητής των συμφερόντων του κεφαλαίου για να δείξει το ολοκληρωτικό του πρόσωπο. Η κυβέρνηση, πάλι, μετατρέποντας την κρίση σε εθνική υπόθεση προωθεί τον εκφασισμό της κοινωνίας, δημιουργώντας έναν ακροδεξιό/εθνικιστικό πόλο μέσα σε αυτή και έτσι είναι εθνική ανάγκη η επιστράτευση-επίταξη εργαζομένων σε μετρό και λιμάνι, οι εισβολές σε κοινωνικούς χώρους /στέκια /καταλήψεις και η συνολικότερη καταστολή των αγωνιζόμενων κομματιών της κοινωνίας με την νομιμοποίηση της αστικής δημοκρατίας αφού θίγουν το καθεστώς εθνικής ενότητας ή πιο απλά σαμποτάρουν την απόλυτη κυριαρχία

“Τα δικαιώματά μας δεν πηγάζουν από το κράτος αλλά ενάντια σε αυτό”

Αφού λοιπόν έχει ολοκληρωθεί ο πρώτος γύρος της επίθεσης, ο οποίος επέβαλε μειώσεις και απολύσεις τόσο σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, φοροεπιδρομή με χαράτσια και αύξεις του φ.π.α., την κατάργηση συλλογικών συμβάσεων με τελικό αποτέλεσμα την εκτόξευση της ανεργίας στο 25%, και την εξαθλίωση των χαμηλών κοινωνικών στρωμάτων, έρχεται και ο δεύτερος γύρος για να ολοκληρώσει την επίθεση. Αυτή τη φορά στο στόχαστρο μπαίνουν τα κοινωνικά αγαθά: των μεταφορών, της υγείας και τέλος της εκπαίδευσης.

ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΧΑΡΙΖΕΤΑΙ

Η τριτοβάθμια εκπαίδευση συγκεκριμένα είχε και παλιότερα να αντιμετωπίσει «αναδιάρθρωτικές» επιθέσεις, οι οποίες μπλοκαρίστηκαν από την δυναμικότητα του φοιτητικού κινήματος και το κύμα καταλήψεων-διαδηλώσεων που αυτό σήκωσε. Βέβαια το σχέδιο «Αθηνά» στην σημερινή συγκυρία μοιάζει να είναι πιο κεντρική επιλογή του κράτους και έρχεται να αποτυπώσει χωροταξικά την καπιταλιστική αναδιάρθρωση στην εκπαίδευση.

Σε μία πραγματικότητα του πανεπιστημίου που η σίτιση και η στέγαση (η οποία σε εμάς είναι ανύπαρκτη) περιορίζονται για ένα όλο και μικρότερο κομμάτι των φοιτητών, που η κατάργηση των δωρεάν συγγραμμάτων είναι αναμενόμενη και τα αποτελέσματα της υπολειμτικής είναι φανερά λόγω των απολύσεων των διοικητικών, των απλήρωτων καθηγητών και εργαζομένων, έρχεται το σχέδιο «Αθηνά» ως από μηχανής θεός για να «εξυγιάνει» την κατάσταση.

Το περίφημο αυτό σχέδιο επικαλούμενο την «ορθολογικοποίηση» του δημόσιου πανεπιστημίου συγχωνεύει και καταργεί ιδρύματα-σχολές-τμήματα με κύρια λογική την εξοικονομηση πόρων. Οι «πόροι» αυτοί βεβαίως δεν είναι κάτι μεταφυσικό, αλλά όσα συντελούν ολόκληρο το πανεπιστήμιο: από την συντηρήση, την σίτιση και την στέγαση μέχρι και τους εργαζόμενους που το στελεχώνουν. Πίσω από την υποβάθμιση του δημόσιου πανεπιστημίου και των συνθηκών φοίτησης μας σε αυτό κρύβεται και κάτι ακόμη. Είναι η πρόθεση του κράτους να κάνει πίσω από το «μονοπώλιο» της εκπαίδευσης, δίνοντας έτσι τον απαραίτητο χώρο στο ιδιωτικό κεφάλαιο το οποίο φαίνεται να θέλει να μπει ενεργά σε αυτή την «αγορά» με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Αυτό δείχνουν τουλάχιστον οι δηλώσεις του λαμόγιου Στυλιανίδη για μεικτό πανεπιστήμιο και η αναγνώριση των επαγγελματικών δικαιωμάτων των κολεγίων.

Τα παιχνίδια αυτά που παίζονται πίσω από το γυαλιστερό περίβλημα του σχεδίου «Αθηνά» θα πατήσουν πάνω στις δικές μας ανάγκες για να προωθηθούν τα συμφέροντα των αφεντικών. Σε άλλα ιδρύματα οι φοιτητές θα αναγκαστούν να μετακομίσουν πόλλα χιλιόμετρα μακριά από την πόλη που ζουν για να συνεχίσουν σε ένα διαφορετικό αντικείμενο από αυτό που επέλεξαν. Στο Πανεπιστήμιο Πειραιά απ' την άλλη, αποφασίζεται με πρωτοβουλία (;) της Συγκλήτου πως τα τμήματα θα συγχωνευθούν σε 4 σχολές με διαβεβαιώσεις πως δεν θα αλλάξει κάτι. «Γιατί να αλλάξει κάτι τότε;», θα μπορούσε να αναρωτηθεί κάποιος περίεργος. Αυτή η κίνηση μπορεί να αποτελέσει εφιαλτήριο για υποχρηματοδότηση των τμημάτων, απολύσεις εργαζόμενων και αλλαγή του γνωστικού αντικειμένου. Το μόνο σίγουρο είναι πως όλα αιωρούνται και κανείς δεν μπορεί να εγγυηθεί πως δεν θα αλλάξουν τα πράγματα προς το χειρότερο. Αυτό μπορούμε μόνο να το υποψιαζόμαστε, γνωρίζοντας ποιοι είναι αυτοί που επιβάλλουν αυτές τις μεταρρυθμίσεις.

Αυτό που ξέρουμε όμως στα σίγουρα είναι πως τίποτα δεν θα μας χαριστεί, ειδικά σε μια περίοδο που το καπιταλιστικό σύστημα βρίσκεται σε κρίση και μαζικά κομμάτια του πληθυσμού οδεύουν προς την εξαθλίωση. Γι' αυτό το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να οργανωθούμε γύρω από τα κοινά μας ταξικά συμφέροντα ως φοιτητές, στο πλευρό των εργαζομένων του πανεπιστημίου και όλων των φοιτητών που οι ζωές τους θα αλλάξουν δραματικά και ήδη δίνουν αγώνα εναντίον σε αυτό. Ο φοιτητικός σύλλογος οφείλει να αποτελέσει την δομή αγώνα γύρω μεσα από την οποία θα συλλογικοποιηθούμε και θα παλέψουμε. Οφείλουμε να επανοικειοποιηθούμε την διαδικασία της γενικής συνέλευσης και να παράξουμε πολιτική για τον εαυτό μας. Έχουμε χρέος προς τους εαυτούς μας να παλέψουμε όχι μόνο ενάντια στο σχέδιο «Αθηνά» και την εκπαιδευτική αναδιάρθρωση αλλά και στον πόλεμο ο οποίος διεξάγεται κεντρικά από Κράτος-Κεφάλαιο απέναντι στο κόσμο της εργασίας.

Απέναντι στην επίθεση που δεχόμαστε

- κοινοί ριζοσπαστικοί αγώνες/δομές φοιτητών/εργαζομένων
- οργανωνόμαστε οριζόντια και ταξικά
- οργανώνουμε την ταξική αντεπίθεση απέναντι στον σύγχρονο ολοκληρωτισμό

